

► Camí a la independència **SALVADOR BAIG.** camialaindependencia.blogspot.com

La societat civil

La classe política catalana, fent exemple del seu progressiu allunyament respecte del pensament de la ciutadania, comença a interposar – amb el tema del finançament – les estratègies pròpies de cada partit per sobre de les necessitats de Catalunya.

D'aquesta manera, la unitat que semblava bastant sòlida per allà el mes d'agost, es comença a veure que acabarà en un sarau considerable. L'estratègia de Madrid és clara: alentar en el temps la discussió perquè es vagi podrint la unitat. I els nostres dirigents, engegats com sempre per les pròpies lluites partidistes, van picotejant al voltant de l'ham, fins que algú se l'empassi i hi quedi enganxat. L'esquer de l'ham, el de sempre: una fotografia; la promesa d'un ministeri; fer veure que hi haurà més despesa social... qualsevol cosa pot ser bona per passar a ser el primer de la llista de Madrid, i emportar-se el premi de l'audiència i el títol d'estadista de l'any.

Davant de tanta bajanada política, tan sols ens queda la possibilitat que la societat civil s'organitzi mitjançant noves associacions o fent servir aquelles que ja porten molts anys

fent sentir la seva veu. El poble no pot continuar callat.

Cal recordar als càrrecs electes, que si ells no són capaços d'unir-se en la defensa de Catalunya, caldrà buscar nous sistemes o nous interlocutors. Potser és el moment dels signants del manifest *Compliment de l'Estatut i finançament just per una societat catalana més cohesionada*. Els sindicats CCOO; UGT; USO i Unió de Pagesos, més les associacions Òmnium Cultural i l'Institut d'Estudis Catalans han fet un pas endavant al signar aquest manifest i reclamar a les forces polítiques catalanes la màxima unitat a l'hora de prendre decisions.

Com diu l'inici del manifest: en els propers mesos, la societat catalana viurà moments decisius per al seu futur.

Davant el fet que tenim uns partits polítics que escolten poc o gens la ciutadania, tan sols ens queda l'esperança que actuïn seguint el tòpic *la pela és la pela* i, si més no per aquest motiu, no trenquin la unitat que ens dona forces davant la centralitat de l'Estat.

► Si sou servits

LLUIS GUXENS I GALOFRE

PT

Si hom pregunta què caracteritza Vilanova i la Geltrú, molta gent respondrà que el seu tarannà de gresca, la seva visió irònica de la vida, el saber-se riure del mort i de qui el vetlla dels seus habitants. Un exponent d'aquest modus vivendi és el senyor Joan Collell, que delinqueix, musicalment parlant, sota l'Àlies de Pere Tàpias.

Als anys seixanta de la centúria passada, un home va conformar l'humor de tot el país. Va ser en Joan Capri. Amb uns guions excel·lents d'autors de categoria i unes facultats interpretatives singulars, va confegir uns monòlegs esplèndids que van contaminar la manera de fer humor de tota l'època, amb taques que arriben fins a en Buenafuente, en Toni Soler i tota la seva patuleia.

A la nostra ciutat, la configuració del sentit de l'humor del paisanatge s'ha nodrit, a més, de la figura d'en Pere Tàpias. I viceversa.

En el seu gènere, és únic. S'hi podria assemblar, en els seus temps, La Trinca, però no són exactament el mateix. Allà on els trincaires hi posaven el teatre de gran format, en Pere Tàpias hi posa el fòrum, l'espai obert, la plaça pública amb aromes de taverna i espècies, que permet un contacte més directe amb el públic. Allà on el terçet hi posava sofisticació, en Pere hi posa frescor, galtes i bonhomia. Humor de carrer, popular.

En Pere Tàpias és el fill que algun pare, d'amagat, desitjaria ser i el gendre que cap mare no voldria veure ni en pintura, encara que, finalment, acaba acceptant perquè li fa un arròs amb bacallà i un rissop de gírgoles amb tres salses i se la posa a la butxaca.

Un postula un cert escepticisme respecte d'hipotètics trets característics dels habitants d'un espai geogràfic concret. Malgrat això, sí que em veig amb cor de dir que els d'aquest racó del país estem tocats per la lluna i que, en els darrers anys, quan ens volíem fúmer d'alguna cosa, hem tingut la sort que en Pere Tàpias ens feia companyia, ens donava arguments per fer-ho, una certa filosofia de l'agafar-s'ho bé, frases enginyoses, manipulacions dels accents dels mots (... jo, senyors, jo em mantinc íntegre ... i no clàudico ... si de cas *tülero* ...) i traduccions impossibles (... en Cuba, *las cubanitas* ... con tanto *remenamiento*, se me nubla el pensamiento ...).

I així, ens parlava d'un que era tan bon home que acompanyava la vídua del seu amic tota la nit de la seva mort; d'un altre que era tant, que el cantant quedava curt i no en tenia prou amb una sola guitarra per dir tot el que era.

O, més enllà, d'una tia maria codonyera, d'una dolça història d'amor que acabava a mastegots; de l'Enriqueta, una seductora amb clapes i esquellot, de l'home feliç que s'inflava com un globus de festa major; del que era de fora, de províncies i es va vendre el garrofer per anar a viure a ciutat. De la moto, de l'Antònia, del *footing* i del cul del mossèn, que quan *l'apretes* –*ppfff*– diu *amén*.

El dia 19-09-2008 vam poder recuperar-lo en directe a la plaça de l'Assumpció de la Geltrú en un recital singularment

divertit dins de la programació de l'Ateveu, gràcies a l'empenta de l'entitat Desperta.

Amb un bon feix de peces noves, amb un talent graciós, fresc, acabat de pescar, va enfil·lar una composició que retrata la Vilanova actual amb picardia i amb humor, sense que mai s'arribi al sarcasme o a la broma feridora. Què més podem demanar-li a un home que, a *Tatuatges vilanovins* té les penques de fer rimir *el xalet del Nin* amb *La tienda de Lolín*?

Diu que cada vegada que somriem fem servir desenes de músculs facials. En Pere Tàpias, un pocavergonya, un caradura afable de somriure permanent, ens fa tensionar la musculatura cançó darrer cançó, amb petites pauses per a la tendresa amb el *Passeig del Carme* o *El darrer adéu*.

La societat catalana és deutora, en molta mesura, del moviment de la cançó d'autor –de la Nova Cançó–, no només respecte de la recuperació de la llengua, sinó per haver-nos alineat amb un cert tipus de composició de contingut.

En aquest context, en Pere Tàpias ve a omplir el buit que, sense ell, hi hauria en la prestatgeria de la cançó catalana. Aquell prestatge amb una etiqueta que posa *cançó de la conya marinera*. En Lluís Llach és el cantant líric per antonomàsia. En Raimon, el cantant social. Al nostre convilatà li pertocava l'aparat de l'humor per dret propi.

I només li faltava passar la prova definitiva a tota persona de la broma. Que és acceptar el seu efecte en la pròpia pell. I en aquest sentit, compleix amb escreix perquè el nostre cantant es passa el ribot i es riu, primer de tot, de la seva pròpia ombra.

En celebrem el retorn als escenaris. N'esperem un nou disc. De tal fet en tenim la màxima certesa perquè, preguntat al respecte, va respondre sense embuts:

–... Jo sí oi, però no. Encara que, per altra banda, és possible, és possible, és possible, eh? Malgrat que jo no asseguraria res, oi, no asseguraria res.

En Pere Tàpias. L'humor de gorra. I quedo curt!

► Societat

NÚRIA CASANOVAS BORRELL. ERC Cubelles

De finançament i pressupostos

Llegia l'altre dia sobre el punt de vista que alguns comparteixen basat en el fet que no podem permetre que Catalunya mantingui, any rere any, el dèficit fiscal que la limita i la falta d'inversions que no li permet avançar i, precisament per això, calia votar a favor dels pressupostos estatals presentats pel PSOE per al proper exercici ja que, encara que la millora en inversions no sigui la desitjable i per això estem embrancats en la negociació per a un finançament millor, pitjor seria prorrogar uns pressupostos caducs que encara serien menys generosos. Desconeixent el final de la història, i sense atrevir-me a preveure quina serà la votació final d'ERC en tot aquest estira-i-arrotonsa pressupostari, em permeto el luxe de dir que no comparteixo l'esmentada deducció. No se m'acudeix com tractar separatament finançament i pressupostos quan, si el primer no està inclòs en el segon, no és més que inexistent. És per això que em sembla força contradictori votar a favor d'uns pressupostos que no contemplen el nou finançament que, no tan sols crec necessari, sinó que així se'ns va prometre: o ja hem oblidat que el sistema jurídic espanyol disposa d'un nou Estatut català que, com a part de la legislació vigent aprovada no tan sols pels catalans sinó també per les Corts espanyoles, també cal complir? O no recordem que hi havia una anomenada data límit (que, sigui dit de pas, pocs ens vam creure) situada al 9 d'agost d'aquest mateix any?

D'altra banda, tampoc em sembla encertat creure que els nous pressupostos estatals inclouran alguna millora significativa que

ens reporti prou benefici com per votar-ne a favor. En un món tan globalitzat com el nostre i en un moment de dures previsions econòmiques que demanen mesures no només puntuals sinó també conjunturals, Catalunya no en té prou amb uns quilòmetres més d'alta velocitat; és necessari definir el tipus de país que volem i invertir suficient per a poder-lo fer efectiu. És imprescindible primar formació, productivitat, investigació i noves tecnologies que ens permetin competir amb els altres països desenvolupats del nostre entorn, no podem (ni hem de voler) basar la nostra competitivitat en uns costos laborals baixos, molts són els països que ens tenen la partida guanyada en aquest sentit pel seu poc desenvolupament, cal oferir quelcom més. Així doncs, no m'agrada la idea de dir sí a una proposta pressupostària que torna a menystenir-nos i que no s'adequa a les nostres necessitats actuals. Algun dia haurem d'aprendre, després de més de vint anys d'experiència amb polítiques de negociació convergents, que mica en mica la pica triga molt omplir-se i, un cop plena, la pica dels altres ja és molt més grossa: el món es mou ja a un altre ritme. No podem obviar, a més, que no només diríem sí a uns pressupostos que no ens agraden sinó que, alhora, trauríem rellevància als compromisos incomplets, que si ja ens han enganyat durant uns mesos i aquí seguim, plens de dubtes i de peticions que tampoc es prendran en consideració, per què no poden tenir-nos enganyats durant un altre any? Naturalment, és una altra manera de veure-ho.